

РЕШЕНИЕ

№ 2563

гр. София, 17.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в публично заседание на 29.03.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **8847** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], област С., [улица] срещу ревизионен акт №[ЕИК]/09.04.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, в частта, в която е потвърден с Решение № 1562/09.04.2012 г. на Директора на Дирекция „ОУИ“ при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения РА, в потвърдената му част, на жалбоподателя не е признато право на приспадане на данъчен кредит за част от ревизираните периоди и в резултат на това са му определени задължения за данък върху добавената стойност /ДДС/ за довносяне в размер на 8877,88 лева главница и 447,25 лева лихви.

В жалбата, от съда се иска РА в оспорената част да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Навеждат се доводи, че в хода на проведеното ревизионно производство, органите по приходите са подхождали формално и незадълбочено. Твърди се, че от представените документи се установява, че доставчикът [фирма] през ревизирания период е имал реална търговска дейност, свързана най-вече с търговия с ортопедични стоки. Същият е притежавал цех за производство на мебели в [населено място], където са работели назначени по трудов договор лица. По тази причина органът по приходите неправилно е преценил, че дружеството не е могло да извърши процесните доставки. Инвокирани са доводи, че по отношение на другия

доставчик [фирма] е установено безспорно закупуването на дизелово гориво, което в следствие е било препродадено на оспорващия. Дружеството е действало в качеството си на прекупвач, поради което не е било задължено да попълва декларации по чл. 12 от Наредбата за изискванията за качеството на течните горива, условията, реда и начина за техния контрол, наричана за краткост по-надолу само Наредбата. Посочено е, че третият доставчик „М. Д.” е продал на [фирма] авточасти, които са били вложени директно в поправката на товарен автомобил.

По време на проведените по делото открити заседания, оспорващият не се представлява. Въпреки дадените от съда подробни указания, за ангажиране на допълнителни доказателства, включително съдебно-счетоводна експертиза, оспорващият не е направил доказателствени искания.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт Б. намира жалбата за неоснователна, като моли същата да бъде отхвърлена.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1114174/27.12.2011 г., издадена от Началник на сектор „Ревизии”, дирекция „Контрол” при ТД на НАП, [населено място], с която е възложено извършването на ревизия на [фирма] за определяне на задълженията на дружеството по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчните периоди от 01.08.2011 г. до 30.11.2011 г.

В хода на производството са събрани писмени доказателства и са извършени множество процесуални действия.

В срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК е издаден Ревизионен доклад № 1114174/14.03.2012 г., връчен на упълномощено от жалбоподателя лице. Дружеството не е подало писмени възражения по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

След приключване на ревизионното производство е издаден ревизионен акт РА №[ЕИК]/09.04.2012 г., от главен инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], упълномощен със Заповед № К 1114174/15.03.2012 г., подписана от органа, възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите на ревизиращия екип и е потвърдили оспорения ревизионен акт.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен на представляващия [фирма], на 11.04.2012 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 23.04.2012 г. /вх. № 34-00-142/. Решение № 1562/29.06.2012 г. е връчено на упълномощено от дружеството лице на 09.07.2012 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 18.07.2012 г. /вх. № 53-02-422/, т.е. в срока по чл. 156, ал. 1 от ДОПК. Във връзка с изложеното, съдът намира, че е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат нейни

права и интереси, поради което е подлежащ на оспорване. Жалбата е подадена в законоустановените срокове, поради което тя е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради липса на достатъчно данни за реалност на тези доставки. Правото на приспадане на данъчен кредит по процесните фактури е отказано на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС. След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи:

1. По отношение на издадените фактури от [фирма].

На оспорвания е отказано право на приспадане на данъчен кредит по издадени от [фирма] фактури № [ЕГН]/19.08.2011 г., № [ЕГН]/06.09.2011 г., № [ЕГН]/22.09.2011 г., № [ЕГН]/ 03.10.2011 г., № [ЕГН]/11.10.2011 г., № 20000000105/26.10.2011 г. в общ размер на 6 276,00 лева и предмет на доставките - резервни части, гуми, сервизно обслужване и авточасти. В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. Дружеството е представило част от изисканите първични и вторични счетоводни документи, подробно описани в РД. Не са представени доказателства за произхода на стоките и за наличие на материална и кадрова обезпеченост за извършване на ремонтите и сервизното обслужване. От служебно събраната информация се установява, че доставчикът пред ревизирия период е извършвал търговия на дребно с ортопедични стоки и е произвеждал мебели в мебелен цех, находящ се в [населено място] и е имал назначени по трудов договор три лица на длъжности „общ работник”, „преносвач” и „склададжия”.

2. По отношение на издадените фактури от [фирма].

На оспорвания е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактури № 500000000158/08.08.2011 г. и № 500000000195/13.09.2011 г. в общ размер на 1 580,08 лева и предмет на доставките - дизелово гориво, издадени от доставчика.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. Представени са копия на фактури от предходен доставчик за закупено дизелово гориво. Не са представени изисканите счетоводни документи, за наличие на търговски обект, договори и приемо-предавателни протоколи, доказващи реалното прехвърляне на стоките, доказателства за наети лица по трудови правоотношения и други. Констатирано е, че към процесните фактури са издавани фискални бонове от нерегистрирано фискално устройство.

3. По отношение на издадените фактури от [фирма].

На оспорвания е отказано право на приспадане на данъчен кредит по издадена от доставчика фактура № 200/22.11.2011 г. в общ размер на 1 020,80 лева и предмет на доставката „резервни части”.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изпратили до доставчика искане за представяне на документи. Представени са документи, приети от ревизирия орган като неотнормирани към производството. Не са представени изисканите документи за произхода на стоките, за заплащане между страните,

документи за наличие на материално-техническа база, документи за наличие на търговски обекти, доказателства за нает персонал и други. От страна на ревизираното лице е представено единствено копие на посочената фактура.

Анализът на изложените по-горе фактически обстоятелства и доказателства, дава възможност на съда да направи изводи в следните насоки.

Безспорно е, че през процесния период дейността на оспорващия е включвала международен превоз на стоки със собствени и предоставени на лизинг тежкотоварни автомобили. От тази гледна точка е естествено да бъде закупувано гориво, а за тяхната поддръжка резервни части. Издадените от „Д. Р.” фактури удостоверяват доставката на множество резервни части, които са описани по вид. Това обстоятелство не е достатъчно, за да се направи извода, че същите са били предназначени точно притежаваните от [фирма] марки превозни средства. Единствено във фактура № [ЕГН]/03.10.2011 г. са посочени турбина и компресор за S., без да е уточнен модела. Доставката на такива количества специфични резервни части и сервизно обслужване на транспортни средства предполага наличие на база за съхранението им и нает обучен персонал, който да осъществява техническите дейности по ремонта на автомобилите в специално оборудвани сервизни помещения. Във връзка с тази констатация на доказване подлежат твърденията на жалбоподателя, изложени представената в хода на ревизионното производство писмена декларация /л. 74/, че доставчикът е доставял и влагал частите в ремонта на камионите и е оказал автосервизна услуга по демонтаж и монтаж на скоростна кутия. Изложените разсъждения са валидни и по отношение на доставчика [фирма], за който също се твърди, че е продал на оспорващия резервни части. По отношение на дизеловото гориво, закупено от [фирма] съдът намира, че в тежест на жалбоподателя беше да установи някои благоприятни за него факти, за което му бяха дадени изрични указания. Дружеството е доставило почти 4000 литра дизелово гориво според процесните фактури. Това количество предполага най-малко наличие на съдове за съхранение и специални транспортни средства за превозването му. Съдът не може да не се съгласи с направения от органите по приходите краен извод за липса на достатъчно данни за доставка на горивото.

Нито оспорващия, нито неговия доставчик са представили документите, визирани в чл. 12 от Наредбата. По силата на чл. 1 от този подзаконов нормативен акт, лицата, които пускат течни горива на пазара, са длъжни да предоставят декларацията за съответствие или заверено копие от нея на лицата, които транспортират, разпространяват, съхраняват и/или използват течни горива, т.е. както доставчика, така и крайния потребител, в случая [фирма] е следвало да притежават копие от визираната декларация и други документи, издавани във връзка транспорта и съхранението на горивото. В случая не може да се приеме, че само притежаването на фактура е достатъчно за да се удостовери, че доставката е извършена наистина. Не е без значение и факта, че към фактурите са издадени фискални бонове от нерегистрирано фискално устройство, защото според чл. 10, ал. 4 от ЗКПО, липсата на фискална касова бележка от фискално устройство, когато е налице задължение за издаването ѝ, е основание за непризнаване на счетоводен разход за данъчни цели.

Изложеното не може да мотивира съда да направи извод в подкрепа на изтъкнатите от оспорващия доводи. Този извод се основава изцяло от анализа на представените доказателства. Затова е необходимо да се сподели извода на органа по приходите, че данъкът е начислен неправомерно, т.е. че не налице право на приспадане на данъчен

кредити на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС.

Според действащия към момента на издаването на фактурите ЗДДС, наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за възникване на правото на данъчен кредит. В закона действително няма легално определение на понятието "неправомерно начислен данък" по смисъла на чл. 70, ал. 5, но по аргумент от противното това ще е всяка една хипотеза, при която начисляването на данъка е станало в нарушение на императивни законови разпоредби. И доколкото наличието на реална доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 8 от ЗДДС е кумулативно условие за възникване на правото на данъчен кредит, то начисляването на данък при липса на реална доставка на стока или услуга е "неправомерно" по смисъла на чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и е основание за непризнаване на право на данъчен кредит.

Нормите на ДОПК не съдържат правила за разпределение на доказателствената тежест в процеса на съдебно обжалване на ревизионни актове, поради което намират приложение общите принципи на разпределение на доказателствената тежест. Разпоредбата на чл. 170, ал. 1 от АПК, намираща приложение в случая по силата на препращащата разпоредба на § 2 от ДР на ДОПК, определя, че административният орган и лицата, за които оспореният административен акт е благоприятен, трябва да установят съществуването на фактическите основания, посочени в него и изпълнението на законовите изисквания за издаването му. Тази разпоредба е своеобразно проявление в административното право на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване, формулиран в чл. 154, ал. 1 от ГПК, според който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за жалбоподателя - възникване на право на данъчен кредит по определена фактура. В тежест на задълженото лице е да докаже наличието на условията за възникване на право на данъчен кредит, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС.

В разглеждания случай оспорващият не е ангажирал достатъчно доказателства, които да обосноват извода, че правото на признаване на данъчен кредит по процесните фактури е отказано неправомерно. Касае се за доставки с определена специфика – резервни части за автомобили и дизелово гориво. Оспорващият имаше възможност да ангажира доказателства в тази насока, но същият не пожела да се възползва от нея, въпреки дадените от съда изрични указания. Независимо от представените в хода на ревизията доказателства, съдът не може да направи извод, че спорните доставки са осъществени в действителност или най-малкото в обема в който се твърди и точно от лицата, посочени като доставчици.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва жалбата да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на делото на ответника разноси се дължат разноси. Такива са поискани своевременно и следва да бъдат определени по реда чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските

възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 4 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] със съдебен адрес: [населено място], област С., [улица] срещу ревизионен акт №[ЕИК]/09.04.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, в частта, в която е потвърден с Решение № 1562/09.04.2012 г. на Директора на Дирекция „ОУИ” при ЦУ на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] с адрес: [населено място], област С., [улица] ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 605,12 /шестстотин и пет и 12 ст./ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..